

Όταν εκεί επάνω ... (Διάλογος με την Ειδείθια)

Νίκος Α. Παπανικολάου, Ομότιμος Καθηγητής Μαιευτικής-Γυναικολογίας.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Το να κατακτήσει μία θεά ή μία ωραία θνητή ο θεός σου, θα μπορούσε κανείς να το δικαιολογήσει, αλλά το να πάει με μία φοβερή Γοργόνα, τη Μέδουσα, πώς το μπόρεσε;

— Η Μέδουσα, η κόρη του Φόρκη και της Κητώς και αδελφή της Σθενώς και της Ευρύαλης, που ήταν αθάνατες, ενώ αυτή θνητή, ήταν, πραγματικά, φοβερή. Στη θέση των μαλλιών της υπήρχαν φαρμακερά φίδια, τα δόντια της έμοιαζαν με αγκριογούρουνου, τα χέρια της ήταν χάλκινα και τα φτερά της χρυσά. Τα μάτια της, όποιον κοιτούσαν, τον πέτρωναν. Αυτό το τέρας δεν φοβήθηκε ο θεός μου και ενώθηκε μαζί του.

— Απέκτησε παιδιά μαζί της;

— Ναι. Τον Πήγασο και τον Χρυσάορα. Και να πώς: Ο τύραννος της Σερίφου, ο Πολυδέκτης, έδωσε εντολή στον Περσέα να σκοτώσει τη Μέδουσα. Για να γλιτώσει ο Περσέας από τα μάτια της, χρησιμοποίησε τη γυαλισμένη ασπίδα του σαν καθρέπτη. Έτσι, εξουδετέρωσε τη ματιά της και της έκοψε το λαιμό. Από τον κομμένο λαιμό βγήκαν τα παιδιά από τον έρωτά της με τον Ποσειδώνα, δηλαδή ο Πήγασος και ο Χρυσάορας, όπως σου είπα.

— Ήταν και αυτοί δύσμορφοι, όπως η μητέρα τους;

— Ο Πήγασος ήταν ένα φτερωτό άλογο, που ο πατέρας του ο Ποσειδώνας το έδωσε στο Βελλερεφόντη να σκοτώσει

τη Χίμαιρα και να νικήσει τις Αμαζόνες. Ο Χρυσάορας, δηλαδή αυτός με το χρυσό σπαθί, ήταν και αυτός φτερωτό άλογο, που έσμιξε με την Καλλιρόη, κόρη του Ωκεανού και απέκτησε τον Γηρυόνη, τον εχθρό του Ηρακλή, και την Έχιδνα, που ήταν μισή Νύμφη και μισή φίδι.

— Υπάρχει γυναίκα, που να την επιθύμησε ο θεός σου και αυτή να του ξέφυγε;

— Θυμάμαι την Καινίδα, την κόρη του Λαπίθη Ελάτου, που ήταν πολύ όμορφη. Την πόθησε ο Ποσειδώνας, αλλά αυτή τον απέκρουσε, γιατί δεν της άρεσαν οι έρωτες, ούτε τα παιδιά. Στην επιμονή του Ποσειδώνα σκέφτηκε να του ζητήσει μία χάρη και αν την ικανοποιήσει αυτή να ενδώσει. Ο Ποσειδώνας της υποσχέθηκε πως θα την ικανοποιήσει και αυτή του ζήτησε να γίνει άντρας, δυνατός και άτρωτος. Ο Ποσειδώνας δεν πήρε πίσω την υπόσχεσή του, παραιτήθηκε από τον έρωτά του γι' αυτή και η Καινίδα έγινε άντρας, ο Καινέας. Ο Καινέας πολέμησε τους Κένταυρους και αυτοί, επειδή ήταν άτρωτος και δεν μπορούσαν να τον σκοτώσουν, τον χτύπησαν με κορμούς ελάτων και στο τέλος τον έθαψαν κάτω από αυτούς. Λένε, πως τάχα μετά το θάνατό του, ο Καινέας έγινε πάλι γυναίκα ή μεταμορφώθηκε σε πουλί με όμορφα φτερά, που λέγεται φοινικόπτερο.

— Είναι αλήθεια πως απέκτησε τον Ανταίο με τη προγιαγιά του τη Γαία;

— Αλήθεια είναι. Αυτός κατοικούσε στη

Λιβύη και ανάγκαζε κάθε ξένο να παλεύει μαζί του και τον νικούσε, γιατί η μάνα του η Γαία τον έκανε δυνατό όσο πατούσε πάνω της. Τά λάφυρα, που συγκέντρωνε απ' όσους σκότωνε, τα πήγαινε σε ναό του πατέρα του. Ήθελε με τα κρανία των θυμάτων να φτιάξει κάποτε ένα ναό, να τον χαρίσει στον πατέρα του τον Ποσειδώνα. Όταν ο Ηρακλής πήγαινε να βρει τα μήλα των Εσπερίδων, πέρασε από τη Λιβύη, πάλεψε μαζί του, τον σήκωσε στους ώμους του και τον έπνιξε, γιατί ο Ανταίος έχασε τη δύναμή του μην ακουμπώντας στη μάνα του Γαία.

— Και ένας ανθρωποφάγος υπήρξε καρπός ερωτικής περιπέτειας του θείου σου, Ελευθώ.

— Ήταν ο Βούσιρης, που τον απέκτησε από τη Λυσιάνασσα, την κόρη του βασιλιά της Αιγύπτου Έπαφου. Όποιος περνούσε από τη χώρα του, τον πήγαινε στον ιερό ναό του Δία, που ήταν στη Μέμφιδα, του έλεγε πως θα τον μύσει στη λατρεία του θεού, τον έβαζε πάνω στο βωμό και εκεί τον έσφαζε ο ίδιος. Οι ιερείς του ναού πρόσφεραν το θύμα θυσιά στο θεό και αυτός έτρωγε κομμάτια από το κορμί του. Θύμα του υπήρξε και ο Ηρακλής, που τον έπιασε, τον έδεσε, τον στεφάνωσε με λουλούδια και τον οδήγησε στο βωμό. Ο Ηρακλής, όμως, κατάφερε να λυθεί και να σκοτώσει το Βούσιρη.

— Αναφέρεται, πως την πυγμαχία και τη μεταλλική ζώνη τις έφερε στον κόσμο πρώτος ο Άμυκος, που και αυτός ήταν γιός του θείου σου.

— Τον Άμυκο τον απέκτησε με τη Βιθυνία. Ήταν βασιλιάς των Βεβρύκων στη Βιθυνία και όποιος ξένος πατούσε τη χώρα του τον σκότωνε με τις γροθιές του. Όταν πέρασαν από τη χώρα του οι Αργοναύτες, ο Πολυδεύκης τον νίκησε

στον αγώνα πυγμαχίας, αλλά του χάρισε τη ζωή ύστερα από όρκο του στον πατέρα του Ποσειδώνα, πως στο εξής θα σεβόταν τους ξένους.

— Είπαμε, Ελευθώ, πως το νησί Αίγινα πήρε το όνομά του ύστερα από ερωτική περιπέτεια του πατέρα σου. Νομίζω, πως και η γειτονική Σαλαμίνα συνδέεται με κάποιο έρωτα του θείου σου.

— Δίκιο έχεις. Ανάμεσα στις είκοσι κόρες του θεού-ποταμού Ασωπού και της Μετώπης, κόρης του ποταμού Λάδωνα, ήταν και η Σαλαμίνα. Ήταν πολύ όμορφη, την ερωτεύτηκε ο θεός μου και την πήγε στο νησί, που αργότερα πήρε το όνομά της. Από τη Σαλαμίνα απέκτησε τον Κυχρέα, που οι κάτοικοι του νησιού τον έκαναν βασιλιά τους, γιατί τους απάλλαξε από ένα μεγάλο φίδι, που κατέστρεφε το νησί.

— Ευγνωμοσύνη του χρωστάνε οι Έλληνες και γιατί τους βοήθησε στη ναυμαχία της Σαλαμίνας. Λέγεται, πως στη ναυμαχία εμφανίστηκε ένα φίδι ανάμεσα στα καράβια, που τους είπε πως θα νικήσουν. Το Μαντείο των Δελφών αποκάλυψε πως το φίδι ήταν η ενσάρκωση του Κυχρέα.

— Αυτό δεν το ξέρω. Νομίζω, πως είναι καιρός να τελειώσουμε τις ερωτικές περιπέτειες του θείου μου Ποσειδώνα με τον έρωτά του για την Ωνιάδα, που ήταν Νύμφη και από την οποία απέκτησε τον Αρίωνα, τον τεχνίτη της λύρας από τη Λέσβο. Τον Αρίωνα τον έστειλε ο τύραννος της Κορίνθου Περίανδρος να γυρίσει την Ελλάδα και τη Σικελία τραγουδώντας, για να βγάλει χρήματα. Όταν επέστρεφε στην Κόρινθο με πλοίο, οι ναύτες θέλησαν να τον σκοτώσουν για να του πάρουν τα χρήματα. Αφού του επιτέθηκαν, αυτός ζήτησε να τον αφήσουν να πει το τελευταίο του τραγούδι

με τη λύρα και εκείνοι τον άφησαν. Η φωνή του και το παίξιμό του μάγεψαν τα δελφίνια της θάλασσας, που τα έστειλε ο Απόλλωνας, πήδηξε σε ένα από αυτά και έφυγε για το ακρωτήριο Ταίναρο και μετά στην Κόρινθο. Ο Απόλλωνας, σε ανάμνηση της περιπέτειας του Αρίωνα, τον έκανε αστερισμό.

ΕΡΩΤΕΣ ΑΠΟΜΩΝΑ

Μετά τους έρωτες του Δία και του Ποσειδώνα δεν μπορούσα να μην ενδιαφερθώ και για τους έρωτες του Απόλλωνα.

— Ένα από τα παιδιά του πατέρα σου, Ελευθώ, ήταν και ο Απόλλωνας, που τον απέκτησε, όπως είπαμε, με τη Λητώ. Από την ώρα που γεννήθηκε, υπήρξε το αγαπημένο του παιδί, γι' αυτό στη γέννησή του έστειλε ιερούς κύκνους να πετάνε πάνω από τη Δήλο επτά φορές, γιατί γεννήθηκε στις επτά του μήνα. Ύστερα, του χάρισε χρυσή μίτρα, μία λύρα και ένα άρμα ζεμένο με κύκνους. Μετά, του χάρισε το Μαντείο των Δελφών. Λέγεται, πως ήταν όμορφος, ψηλός με μακριά ωραία μαλλιά και είχε πολλές κατακτήσεις. Ποιές από αυτές γνωρίζεις μιά και είσαστε αδέρφια από τον ίδιο πατέρα;

— Θ' αρχίσω από την Πρόκλεια, τη γυναίκα του Κύκνου, που ήταν γιός του Ποσειδώνα, δηλαδή πήγε με τη γυναίκα του πρώτου του ξαδέλφου. Από τον έρωτα αυτό γεννήθηκε ο Τένης, ο επώνυμος ήρωας του νησιού Τένεδος. Η Πρόκλεια πέθανε και ο Κύκνος ξαναπαντρεύτηκε τη Φιλονόμη, που κατηγόρησε τον Τένη στον πατέρα του πως τάχα αποπειράθηκε να τη βιάσει. Ο Κύκνος την πίστεψε και μαζί με την αδελφή του την Ημιθέα, τους έβαλε σ' ένα κιβώτιο και τους πέταξε στη θάλασσα. Τους προστάτεψε, όμως, ο παππούς του Τένη, ο Ποσειδώ-

νας, και τους έβγαλε στο νησί Λεύκοφρυς, που στη συνέχεια ονομάστηκε Τένεδος, γιατί αργότερα ο Τένης έγινε βασιλιάς της.

— Ο Τένης συνδέεται, νομίζω, με το θάνατο του Αχιλλέα.

— Σωστά. Όταν οι Έλληνες πήγαιναν στην Τροία, πέρασαν από την Τένεδο, αλλά ο Τένης τους εμπόδισε την απόβασή τους, γι' αυτό ο Αχιλλέας τον σκότωσε, αν και η μητέρα του, η Θέτιδα, είχε προφητέψει πως, αν σκοτώσει παιδί του Απόλλωνα θα σκοτωθεί και αυτός. Η προφητεία της μάνας του βγήκε σωστή, γιατί ο Αχιλλέας σκοτώθηκε στην Τροία.

— Όταν οι Αργείοι κατέλαβαν τη Θήβα, ήθελαν να προσφέρουν ό,τι ωραιότερο υπήρχε στα λάφυρά τους στον Απόλλωνα. Βρήκαν μία ωραία κοπέλα και την πρόσφεραν στο θεό. Ποιά ήταν αυτή;

— Ήταν η Μαντώ, η κόρη του μάντη Τειρεσίας. Ο Τειρεσίας είχε συμβουλέψει τους Θηβαίους να καταφύγουν στην πηγή Τιλφούσα για να γλιτώσουν. Από το νερό της πηγής ήπια νερό ο Τειρεσίας και, επειδή ήταν πολύ κρύο και αυτός πολύ γέρος δεν άντεξε και πέθανε. Τη Μαντώ την παρέδωσαν, όπως σου είπα, στον Απόλλωνα, που ήταν στους Δελφούς. Εκεί, η Μαντώ διακρίθηκε για την τέχνη της στη μαντική, που διδάχτηκε από τον πατέρα της.

— Απέκτησε παιδιά μαζί της ο Απόλλωνας;

— Απέκτησε τον Μόψο, που είχε και αυτός κληρονομήσει τις μαντικές ικανότητες του παππού του Τειρεσία και μάλιστα νίκησε τον περίφημο μάντη Κάλχα, που δεν άντεξε την ήττα του και πέθανε.

— Πώς τα κατάφερε ο Μόψος να νικήσει αυτό τον ασυναγώνιστο μάντη;

— Ο Κάλχας τον προκάλεσε, όταν τον αντάμωσε μία μέρα στον Κολοφώνα, στο

σπίτι του. Έξω από το σπίτι υπήρχε μία συκιά. Ο Κάλχας τον ρώτησε: “πόσα σύκα έχει;” και αυτός απάντησε: “δέκα χιλιάδες και ένα”. Τα μέτρησαν και βρέθηκαν σωστά. Εκεί κοντά υπήρχε μία γουρούνα και με τη σειρά του ο Μόψος ρώτησε τον Κάλχα: “πόσα γουρουνάκια έχει στην κοιλιά της και πότε θα γεννήσει;”. Ο Κάλχας απάντησε: “έχει οκτώ” χωρίς να του πει τη μέρα της γέννησης. Ο Μόψος του είπε ότι έκανε λάθος και πως έχει εννιά και πως θα γεννήσει την άλλη μέρα, ώρα έκτη. Έτσι ακριβώς έγινε. Ο Κάλχας δεν άντεξε και πέθανε από την πίκρα του.

— Ένα γιό απέκτησε ο Απόλλωνας, που ήταν τόσο ωραίος ώστε έβαλε σε πειρασμό το βασιλιά Μίνωα της Κρήτης και δημιούργησε πρόβλημα με τον αδελφό του τον Σαρπηδόνα, που και αυτού του άρεσε. Ποιός ήταν αυτός;

— Ήταν ο Μίλητος. Τον απέκτησε από την Αρία, την κόρη του Κλέοχου. Μετά τη γέννησή του τον παράτησε, αλλά τον μεγάλωσε ο παππούς του ο Κλέοχος. Ήταν, πράγματι, πολύ όμορφος και ο Μίνωας δοκίμασε να τον βιάσει. Τον επιθυμούσε και ο αδελφός του, όπως είπες, γι’ αυτό αναγκάστηκε να φύγει από την Κρήτη. Πήγε στη Σάμο, όπου ίδρυσε μία πόλη που την ονόμασε Μίλητο και μετά στην Καρία, που και εκεί ίδρυσε δεύτερη Μίλητο. Λέγεται, πως βιαιότερος μαζί του υπήρξε ο Μίνωας και πως με σύσταση του Σαρπηδόνα έφυγε από την Κρήτη.

— Ο γιός του, για τον οποίο νομίζω πως πρέπει να είναι περήφανος ο Απόλλωνας, είναι ο θεός της Ιατρικής, ο Ασκληπιός.

— Πάντα τον καμάρωνε και πάντα τον προστάτευε, αλλά ο πατέρας του ο Δίας κεραυνοβόλησε τον εγγονό του, τον Ασκληπιό, γιατί τόλμησε να ανασταίνει

ανθρώπους.

— Ποιά ήταν η μητέρα του Ασκληπιού;
 — Ήταν η Κορωνίδα, η κόρη του Φλεγύα, του βασιλιά των Λαπιθών. Την αγάπησε ο Απόλλωνας και όταν δεν ήταν μαζί της άφηγε ένα κοράκι να τη φυλάει. Κάποια μέρα επισκέφτηκε την Κορωνίδα ο γιός του Ελάτου, ο Ίσχυς, και το κοράκι νόμισε πως ήταν εραστής της. Το ανέφερε στον Απόλλωνα και αυτός έριξε το βέλος του να χτυπήσει την Κορωνίδα. Αυτή πρόφτασε να του φωνάξει πως είναι αθώα και πως πρέπει να σώσει το παιδί, που έχει στην κοιλιά της. Τότε, ο Απόλλωνας έσκισε την κοιλιά της και έβγαλε τον Ασκληπιό. Το κοράκι, που τον παρέσυρε στο θάνατο της Κορωνίδας, το καταράστηκε και από τότε έγινε κατάμαυρο. Τον ορφανό από μάνα Ασκληπιό, ο πατέρας του τον εμπιστεύτηκε στον Κένταυρο Χείρωνα, που τον δίδαξε ιατρική. Έγινε τόσο σπουδαίος γιατρός, που ανέστηνε νεκρούς, όπως τον Λυκούργο, το γιό του Μίνωα, που τον έλεγαν Γλαύκο, το γιό του Θησέα, που τον έλεγαν Ιππόλυτο και άλλους. Αυτή ήταν, όπως είπες, η αιτία να τον κεραυνοβολήσει ο Δίας. Ο πατέρας του, για να πάρει εκδίκηση από τον Δία, σκότωσε τους Κύκλωπες. Ο Ασκληπιός μετά το θάνατό του έγινε ο αστερισμός του Οφιούχου.

— Σε μία τρισεγγονη του πατέρα σου, Ελευθώ, από τη γενιά του Ιφικλή, του αδελφού του Ηρακλή, τη Θηρώ, κόρη του Λειπεφίλη και της Φύλαντας, οφείλεται και η ίδρυση της Χαϊρώνειας στη Βοιωτία, νομίζω.

— Πραγματικά, ο Απόλλωνας έσμιξε με τη Θηρώ και απέκτησε τον Χαίρωνα, που έδωσε το όνομά του στην πόλη. Η Χαϊρώνεια συνδέθηκε αργότερα με ιστορικές μάχες, όπως του Φιλίππου του Β΄ από

τη μια μεριά και των Αθηναίων και των συμμάχων από την άλλη. Έμεινε στις ημέρες σας ο Λέων της Χαιρωνείας, μνημείο της νίκης αυτής του Φιλίππου.

– Και η πόλη Οίτη, στους πρόποδες του ομώνυμου βουνού, χτίστηκε ύστερα από ερωτική περιπέτεια του Απόλλωνα.

– Την πόλη αυτή έχτισε ο Άμφισσος, που ήταν γιός του από τη Δρυόπη. Η Δρυόπη ήταν μοναχοκόρη του βασιλιά Δρύοπα και φύλαγε στην Οίτη τα κοπάδια του πατέρα της, όταν την είδε ο Απόλλωνας και την ερωτεύτηκε. Για να την κατακτήσει, μεταμορφώθηκε σε χελώνα, που η Δρυόπη την πήρε στην αγκαλιά της, αλλά ύστερα έγινε φίδι και ενώθηκε μαζί της. Η Δρυόπη φοβήθηκε, αλλά δεν είπε τίποτε στους γονείς της, που την πάντρεψαν με τον Ανδραίμονα, το γιό του Όξυλου. Ύστερα από λίγο γέννησε το παιδί του Απόλλωνα τον Άμφισσο, που ίδρυσε την Οίτη και ναό του πατέρα του.

– Μία αδελφή του Απόλλωνα από άλλη μητέρα, η Ευρυνόμη, που την έλεγαν και Θάλεια, είχε και αυτή τη δική της ερωτική περιπέτεια με τον Απόλλωνα.

– Η Θάλεια ήταν μία από τις τρεις Χάριτες. Οι άλλες δύο ήταν η Αγλαΐα και η Ευφροσύνη. Κατοικούσαν στον Όλυμπο και χάριζαν στους ανθρώπους ό,τι καλό και όμορφο. Τη Θάλεια την αγάπησε ο Απόλλωνας, που, όπως είπες, μπορεί να θεωρηθεί αδελφός της από άλλη μητέρα, όπως και εγώ δική του αδελφή. Μαζί της απέκτησε τους Κορύβαντες.

– Ποιοί ήταν αυτοί; Ρωτάω γιατί υπάρχει σύγχυση μεταξύ αυτών και των Κουρητών, όπως και για τη γέννησή τους. Λέγεται, πως γεννήθηκαν από τη γή, όπως φυτρώνουν τα δένδρα, ύστερα από βροχή, που γονιμοποίησε τη γή. Ο Ευριπίδης και ο Καλλίμαχος τους ταυτίζουν

με τους Κουρήτες και τους έχουν να χορεύουν γύρω από το Δία, όταν γεννήθηκε στην Κρήτη, το χορό “πρύλιν” ή “πυρρίχην” για να μην ακούσει το κλάμα του ο Κρόνος. Αλλού αναφέρεται, πως όχι μονάχα δεν είναι παιδιά του Απόλλωνα, αλλά ήταν και στη γέννα του. Άλλοι τους θέλουν γιούς του πατέρα σου με την Καλλιόπη, όπως είπαμε στους έρωτές του.

– Είναι γεγονός, πως υπάρχει αυτή η σύγχυση και ως προς την πατρότητά τους και ως προς το αν ήταν ίδιοι με τους Κουρήτες. Αν τους συνδέσουμε με τους Κουρήτες, που το όνομά τους βγαίνει από το “κούρος”, δηλαδή νέος άνδρας, πολεμιστής, πρέπει να δεχτούμε πως γεννήθηκαν από τον Απόλλωνα στην Κουρήτιδα, χώρα της Αιτωλίας, που πριν από τον Αιτωλό έτσι ονομαζόταν. Όπως και να έχουν τα πράγματα, οι Κορύβαντες και Κουρήτες ήταν συνδεδεμένοι με οργιαστικές τελετουργίες γονιμικής μιμητικής μαγείας. Λατρεύονταν σε διάφορα μέρη της Ελλάδας, όπως στην Κρήτη και ιδιαίτερα στην Ιεράπετρα, που παλιότερα ονομαζόταν Κύρβα, στη Ρόδο, όπου υπήρχε η πόλη Κυρβία, στην Αθήνα, στη Λυκόσουρα της Αρκαδίας και αλλού. Στη Μικρά Ασία τους συνέδεσαν με την Κυβέλη. Μερικοί τους ταυτίζουν και με τους Δακτύλους και άλλοι με τους Τελχίνες της Ρόδου.

– Πριν τελειώσω μ’ αυτούς, θέλω να σου πω, πως υπήρξαν σημαντικοί, γιατί πρόσφεραν πολλά, όπως την οπλοποιία, την εξημέρωση των ζώων, την εκτροφή προβάτων, τη μελισσοκομία, τη χρήση του τόξου και άλλα χρήσιμα. Όσο για τον αριθμό τους, άλλοι τους θέλουν τέσσερις, άλλοι εννιά και άλλοι δέκα.

– Είπαμε, Ελευθώ, πως την Αιτωλία την έλεγαν πρώτα Κουρήτιδα. Ασφαλώς

πήρε το όνομά της από τον Αιτωλό. Αυτός ξέρουμε πως έδωσε τους Κουρήτες από τη χώρα του και μαζί σκότωσε και τρία αδέρφια. Αυτά ήταν παιδιά του Απόλλωνα;

— Ήταν, πράγματι, παιδιά του. Ο Αιτωλός, γιός του Ενδυμίωνα, σκότωσε το βασιλιά της Πελοποννήσου Άπη, ένα μάντη και γιατρό, που ήταν γιός του Απόλλωνα και είχε θνητό πατέρα τον Φορωνέα. Οι γιοί του Άπη έδωξαν τον Αιτωλό και αυτός ήρθε στη Ναύπακτο και στις εκβολές του Αχελώου ποταμού φιλοξενήθηκε από τα παιδιά της Φθίας, τον Δώρο, τον Λαόδοκο και τον Πολυποίτη, που και αυτά ήταν παιδιά του Απόλλωνα. Τα τρία αδέρφια σκότωσε ο Αιτωλός και τους πήρε το βασίλειο, που αργότερα ονομάστηκε Αιτωλία. Ο Δώρος έδωσε το όνομά του στους Δωριείς.

— Μία ερωμένη του πατέρα σου, του Δία, ήταν η Θυία, από την οποία απέκτησε τον Μάγνητα και τον Μακεδόνα, όπως είπαμε. Αυτή, όμως, πήγε και με το γιό του Δία, τον Απόλλωνα. Έτσι δεν είναι;

— Πραγματικά, η Θυία, κόρη του Δευκαλίωνα και της Πύρρας και αδελφή της Πανδώρας και της Πρωτογένειας, υπήρξε ερωμένη και του Απόλλωνα, από τον οποίο απέκτησε τον Δελφό, που έδωσε το όνομά του στους Δελφούς.

— Ο Δελφός δεν ήταν γιός της Κελαινώς με τον Απόλλωνα;

— Η Κελαινώ ήταν κόρη του Ύαμου, που ήταν γιός του Λυκουρέα και της Κωρυκίας. Αυτή έδωσε το όνομά της σε σπηλιά του Παρνασσού, πάνω από τους Δελφούς. Μάλιστα, ο Λυκουρέας, υπήρξε ιδρυτής πόλης στην κορφή του Παρνασσού, που είχε το όνομά του. Ο Λυκουρέας, λοιπόν, ήταν παππούς της Κελαινώς και αφού ήταν γιός του Απόλλωνα, θα πρέπει να δεχτούμε πως πήγε με τη

δισέγγονή του. Δεν το νομίζω πως ο Απόλλωνας έφτασε ίσαμε κεί.

— Ο ωραίος Μίλητος, που προκάλεσε ερωτικό πάθος στο βασιλιά της Κρήτης Μίνωα, λέγεται πως και αυτός ήταν γιός του Απόλλωνα, από την κόρη του Μίνωα, την Ακακαλλίδα. Αν αυτό είναι σωστό, πρέπει ο Μίνωας να ερωτεύτηκε τον εγγονό του.

— Είναι αλήθεια, πως η Ακακαλλίδα ήταν κόρη του Μίνωα και πως αυτή με τον Ερμή απέκτησε τον Κύδωνα, τον ιδρυτή της Κυδωνίας και με τον Απόλλωνα τρεις γιούς: τον Μίλητο, το Νάξο και τον Αμφίθεμη, που τον έλεγαν και Γράμαντα. Όταν η Ακακαλλίδα ήταν έγκυος στον Μίλητο, που ήταν ο τρίτος στη σειρά, φοβήθηκε από τον πατέρα της και βρήκε άσυλο σ' ένα δάσος να γεννήσει. Επειδή δεν μπορούσε ν' αναθρέψει το παιδί της, το εγκατέλειψε στη ρίζα ενός δέντρου. Ο πατέρας του ο Απόλλωνας έστειλε λύκαινες, που με το γάλα τους μεγάλωσαν το παιδί μέχρι τότε, που βρέθηκαν βοσκοί να το αναθρέψουν. Αργότερα, τον γνώρισε ο Μίνωας, χωρίς να ξέρει πως είναι εγγονός του. Ο Νάξος ήταν ο επώνυμος ήρωας του νησιού.

— Αλλά, όπως είπαμε, τον Μίλητο τον θέλουν γιό του Απόλλωνα, όχι με την Ακακαλλίδα, αλλά με την Αρία, κόρη του Κλέοχου. Ο Οβίδιος επιμένει πως ήταν γιός του Απόλλωνα με τη Δηιώνη και πως ο Μίνωας τον έδωσε από την Κρήτη και πήγε στη Μικρά Ασία, όπου ίδρυσε τη Μίλητο. Πάντως, όπως και να έχουν τα πράγματα, ο Μίλητος ήταν γιός του Απόλλωνα. Η άποψη, πως ήταν γιός του Ευξάνθιου, του γιού του Μίνωα από τη Δεξιθέα, ή του Αστερίωνα, θετού πατέρα του Μίνωα, από την Ευρώπη, φαίνεται, πως δεν είναι σωστή.

(Συνέχεια στο επόμενο τεύχος)